

Les línies del temps

Com s'explica que aquest divendres em desmanegui aquella cançó

Foto: isorepublic

Tu i jo miràvem pel·lis d'amor de les que no eren monyes. *Amor a quemarropa* i coses per l'estil. I escoltàvem Radiohead. Érem molt joves. Teníem temps, la vida per decidir, ho teníem tot. Ens podíem permetre estar tristos per diversió. Parlàvem tota la nit i fumàvem, a temporades de liar, i a temporades Nobelardos, te'n recordes? I bevíem rom cola perquè deies que tenia gust d'orxata, i que era millor perquè l'orxata estrenyia i en canvi, el rom em feia somriure.

No sé per què cada vegada que és primavera arriba un dia que me'n recordo de tu. No sé per què avui, per plegar la roba m'he volgut posar *Fake plastic trees*, de Radiohead. I més tard s'ha fet de nit i ha sigut divendres. No he sortit de casa, no he esperat la companyia de ningú. Simplement, he abandonat l'escriptori i he caminat un metre i mig fins a la cuina. Riuries si t'expliqués la ridiquesa que he sopat. Tu sempre volies amanida de pasta i escalopa de pollastre.

Saps, de vegades arribo a pensar-ho de debò, que el temps és com diuen a les pel·lis de ciència-ficció, una mena de cosa circular, i que simultàniament tinc trenta-quatre anys, tinc dinou anys, tinc dotze anys, tinc cinc anys i en tinc cinquanta. I que estic vivint totes les vides aquestes a la vegada en diverses línies temporals, potser paral·leles. Saps què vull dir? Si no com s'explica que *Fake plastic trees* m'hagi fet malbé avui igual, igual que el dia després que ens acomiadéssim. I que hi hagi tendreses tan intactes, i paraules precises col·locades en un ordre exacte que sempre em facin riure.

Com s'explica sinó que hi hagi tristeses de les quals no podem fugir. Com s'explica que aquest divendres em desmanegui aquella cançó, ara que fa tants anys que ja no ens estimem en persona i que sàpiga del cert les cançons que em destrossaran en un futur.

M'asseuré a desafiar dimoniets de primavera pels marjals del Delta mentre no s'aturin les línies del temps. No vull pensar en el dia en què no podré escoltar mai més *Claire de lune*. Ves si al final no fugim tots del mateix: que arribi divendres a la nit i que sigui com si res, maleïda solitud.